

MARTINUS

HØJINTELLEKTUALITET
OG
LAVINTELLEKTUALITET

MARTINUS INSTITUT

København 1969

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

Bearbejdet af Mogens Møller

Logos-Tryk

1. KAPITEL

Det vigtigste i det levende væsens struktur

Det vigtigste ved ethvert levende væsens struktur er dets bevidsthed eller psyke. Den udgør fundamentet for hele dets manifestation eller fremtræden. Dens kapacitet i dag er afhængig af, hvad dens ophav forud har oplevet af erfaringer i lidelser og velvære, erfaringer i unormalitet og normalitet, erfaringer i had og kærlighed. Denne kapacitet bestemmer dets plads og skæbne i det store kosmiske spiralkredsløb, som alle levende væsener befinder sig i.

2. KAPITEL

„Levende” og „død” materie

Som jeg har forklaret i mit hovedværk „Livets Bog”, består et sådant kosmisk spiralkredsløb af seks forskellige mentale riger eller oplevelsessfærer. Den første af disse sfærer kalder de jordiske mennesker „mineralriget” uden virkeligt at vide, hvad det er, de har for sig under dette begreb. Ligeledes bliver det samme rige betragtet som livløst, idet det rent overfladisk kun viser sig som „stof” eller „materie”. Det synes at være en modsætning til vegetabilsk og animalsk materie, som man for længst har kunnet identificere som „levende”. Men det er en stor fejltagelse at tro, at mineralmaterien er død materie. I sin dybeste analyse udviser den ligesom al anden materie „bevægelse”. Da bevægelse, som vi om lidt skal komme tilbage til, er livets fornemste kendetegn, idet den umuligt kan finde sted uden i sin dybeste analyse at have et „levende Noget” til ophav, vil mineralmaterien således også have et „levende Noget” til ophav. Men da

dette „levende Noget” ikke kommer nær så meget til udtryk i mineralmaterien som i den vegetabiliske og animalske, der ligefrem er formet som organismer eller redskaber for livsmanifestation og derfor betragtes som „levende”, bliver nævnte mineralmaterie nærmest at betragte som „livløs”.

3. KAPITEL

Materien som opbyggede organismer for Jeg'er

Både den vegetabiliske og animalske materie er ordnede i særlige hensigtsmæssige kombinationer. Det er disse kombinationer, vi kender henholdsvis som planteorganismer og dyreorganismer, der hver især igen bliver styret og ledet af et „usynligt Noget”. Det er dette „Noget”, vi udtrykker som „Jeg'et”. Den vegetabiliske og animalske materie forekommer som nævnt kun i organismer. Da disse hver især er opbygget som et redskab, i kraft af hvilket et jeg kan manifestere eller tilkendegive sig for andre

jeg' er eller levende væsener, ligesom det også igennem samme organisme kan opleve andre væseners tilkendegivelse eller manifestation, bliver det let at se som kendsgerning, at den vegetabiliske og animalske materie er udtryk for „noget levende”.

4. KAPITEL

Der eksisterer ingen absolut død

Da den mineralske materie ikke er kombineret sammen i særlige organismer, der hver især bliver styret af „noget levende” således som den vegetabiliske og animalske materie, menderimod forekommer som tilsyneladende livløse, tilfældige kvanta og former, kan man ikke i denne materie se opbyggede, selvstændige organismer, i kraft af hvilke „noget levende” åbenbarer sig eller oplever andres åbenbaringer eller manifestationer. Denne materie er derfor, som nævnt, tilsyneladende „livløs”. Men denne opfattelse er ren illusion. Selv om den ikke er bygget op i organismer, der

som kendsgerning viser, at de bliver styret og ledet af „noget levende”, så kan man ikke komme udenom, at der i alle de forskellige mineralske materiemasser eller kvanta ikke forekommer nogen som helst absolut total dødsstilhed eller ubevægelighed. Vi ser blandt andet en forandringstilstand, vi kender som krystallisation, rent bortset fra alle de øvrige bevægelsesarter, der forekommer i dens atom- og elektronmanifestationer, selv om disse ikke er synlige for vort fysiske syn. Selv om naturen i sin fasteste eller fortættede form kan synes uforanderlig igennem årtusinder, kan den ikke evigt forblive uforanderlig. Den er fremtrædende i tids- og rumdimensionelle former, hvilket vil sige, at disse er begyndelse og afslutning underkastet. Alt, hvad der er skabt, alt, hvad der er begyndt, kan absolut ikke stå stille eller være uforanderligt. Det er urokkeligt på vej til en afslutning af dets nuværende fremtræden for at gå over i nye former, der også er tids- og rumdimensionelle og således fortsættende. Men når stoffet således er identisk med bevægelse, selv om det er aldrig så fortættet eller fast, bliver det for den udviklede,

kosmiske iagttager til kendsgerning, at det er udtryk for „noget levende”, thi bevægelse er i sin kosmiske analyse, som før nævnt, livets fornemste kendetegn. Hvordan skulle bevægelse kunne have noget absolut dødt, noget absolut livløst, noget der udgør absolut hundrede procent stilhed eller ubevægelighed til ophav? Hvordan kan døden være noget som helst andet end netop denne hundrede procent absolutte stilhed, ubevægelighed? Hvis den ikke er identisk med denne tilstand, kan den ikke være identisk med døden. Noget, der udviser bevægelse, er således udtryk for liv og kan derfor umuligt være udtryk for døden. En ting kan umuligt være det modsatte af sig selv. Når al materie er levende, kan døden ikke eksistere.

5. KAPITEL

Al bevægelse er livets urokkelige kendetegn

Vi kan ikke komme nærmere ind på dette problems særlige analyser. Vi vil blot her

med denne lille, kortfattede, koncentrerende skitse påvise for læseren, at bevægelse udelukkende kun kan være livets kendetegn, ganske ligegyldigt om det er et jernbanetogs fart hen over et kontinent, eller det er havets brændinger imod klippeskær, det er ligegyldigt, om det er en klippebloks forvirring, eller det er en regndråbes fald. Det er ligegyldigt, om det er et kolossalt mælkevejssystemets bevægelse igennem det uendelige rum, eller det er et næsten usynligt støvknugs sagte svæven rundt i vor stue, de er alle uden undtagelse livets absolutte kendetegn og - ikke dødens. Døden har således intet kendetegn, for den eksisterer absolut ikke. Og noget, der ikke eksisterer, kan umuligt have kendetegn. Alt i verdensaltet er bevægelse og dermed identisk med en afsløring af „noget, der er levende”. Og dette „noget levende” oplever vi hver dag som identisk med vort eget „Jeg” eller „Selv”.

6. KAPITEL

Jeg'et og materien

Dette vort jeg eller inderste selv har altså i kraft af organismen evne til at tilkendegive sig for sine omgivelser, ligesom det igennem samme organisme kan opleve sine omgivelseres tilkendegivelse eller manifestationer. Men dette kan altså kun gøres i kraft af, at dette noget eller vort jeg er i stand til at skabe bevægelse. Med denne vor evne til at udløse bevægelse kan vi altså skabe.

Men hvad vil det nu sige at „skabe“? At skabe er det samme som at dirigere bevægelse. Men at dirigere bevægelse er det samme som at skabe forvandling. Vor daglige livsoplevelse består således i virkeligheden i at dirigere bevægelse og dermed skabe forvandling. Men da vort jeg er udstyret med et stort fysisk, psykisk, organisk felt, vi kender under begrebet „sanssevnen“, kommer denne vor jongleren med bevægelsen kun i et meget ringe felt til at opleves eller fornemmes som en jongleren med bevægelse. Den kommer derimod til,

i et meget stort område, at fornemmes som en frembringelse eller skabelse af „ting”. Det er disse „ting”, vi derfor kalder „skabte ting”. Disse ting udgør således alt, hvad vi har været i stand til at skabe eller frembringe. De udgør huse, maskiner, befordringsmidler, redskaber, beklædningsgenstande, madvarer o. s. v. Vi er ikke vant til at opfatte disse foreteelser eller ting som bevægelseskombinationer, for således tager de sig ikke ud for sanserne. Men i realiteten udgør de alle bevægelseskombinationer. De forskellige materialer, de er bygget op af, udgør hver især en særlig bevægelsesart. Disse bevægelsesarter kalder vi „stof” eller „materie”, fordi de tager sig således ud for vore sanser. Det er ligegyldigt, om materialet er sten eller stål, om det er jern eller kobber, om det er kalk eller maling, om det er træ eller glas, om det er porcelæn eller plastic, ja det er totalt ligegyldigt, hvilket som helst materiale der så end måtte være anvendt i en skabelse, for det kan i sin kosmiske analyse kun udgøre en bevægelsesart. Når disse materialer ikke desto mindre opleves som stof eller materie og ikke som bevægelse, skyldes

det den omstændighed, at bevægelsesarterne i disse materialer er så mikroskopiske og fortættede, at de smelter totalt sammen over for vort sansesæt, så dette ikke kan registrere for os disse bevægelser, således som det kan registrere for os de langt større bevægelsesarter, f.eks. en bils bevægelse hen ad en landevej eller et penduls svingning i et ur, eller vor egen bevægelse af arme og ben, vor tale og væremåde. Vore sanser er altså kun bygget til at kunne registrere bevægelser af en vis størrelse og hurtighed. Hvis bevægelsen overstiger denne størrelse og hurtighed, kan sanserne ikke direkte registrere den. De kanderfor ikke registrere for os alle de mikroskopiske bevægelsesarter, materien eller stoffet består af. Men da disse bevægelsesarter er så umådeligt fortættede, kan vore sanser kun opfatte disse som mere eller mindre fremtrædende fast masse. Og det er disse forskellige former for faste masser, vi kalder „stof” eller „materie” .

7. KAPITEL

Hvordan vi tilegner os livets oplevelse

Denne psykisk, fysisk, organiske struktur, som således sætter vort jeg i stand til at jonglere med bevægelsesarter som mere eller mindre faste materier, er det samme som vor bevidsthed. Gennem sansningen afføder de skabte ting tanker i denne vor bevidsthed. Og i kraft af vor bevidsthed og manifestationslegemer kan vi igen manifestere disse tanker i fysiske eller åndelige materier. Og i kraft af bevidstheden, der i virkeligheden er det samme som vor „sjæl“, tilegner vi os således livets oplevelse. Og ud fra denne oplevelse bliver vi igen i stand til at skabe eller manifestere vore tanker, ønsker og begær og deres tilfredsstillelse i den åndelige og fysiske materie og således tilkendegive for vore omgivelser eller medvæsener vor evige eksistens hinsides materien eller stoffet som dennes eller dettes herre og ophav.

8. KAPITEL

De levende væseners artsforskellighed

Alle levende væsener udgør således et jeg eller højeste selv. Dette selv har en bevidsthed eller sjæl, i kraft af hvilken det bliver i stand til at opleve og skabe - ikke blot ting, men også en særlig væremåde over for sine medvæsener og omgivelser. Vi ved alle, at denne skabeevne og den heraf følgende væremåde for medvæsenerne er højst forskellig, ja så forskellig, at væsenerne i kraft heraf bliver at inddele i særlige mentale og legemlige grupper. Det er disse grupper af livsformer, vi kender som planter, dyr og mennesker. Vi kender dem igennem de manifestationsformer, i hvilke de fremtræder på det fysiske tilværelsesplan. Plantevæsenerne fremtræder i vegetabiliske organismer, medens dyr og mennesker fremtræder i animalske organismer. Vi ser, at disse væsensgrupper, som før nævnt, udgør særlige afsnit i det store kosmiske spiralkredsløb. Plantevæsenernes område kalder vi „planteriget”, dyrenes

område kalder vi „dyreriget”, medens de færdige eller totalt fuldkomne menneskers domæne kaldes „menneskeriget”. Ser vi på disse væseners psyke, ser vi, at denne er under udvikling. Plantevæsenerne udvikler sig til dyr, og dyrene udvikler sig til det totalt fuldkomne menneske i „Guds billede efter hans lignelse”.

9. KAPITEL

Salighedsriget og dets væsener

Dette forannævnte høje stadium i udvikling er jordens mennesker endnu ikke nået frem til. Men igennem alle deres ufærdige manifestationer og de heraf affødte lidelser vokser de urokkeligt frem til nævnte fuldkomne tilstand. Forud for planteriget har vi det såkaldte „mineralrige”. Men dette rige viser sig ikke på det fysiske plan fremtrædende i organismer, således som tilfældet er med plante-, dyre- og menneskeriget. „Det levende Noget” bag plante- og dyreorganismerne, hvilket vil sige „Jeg'et”,

er ikke i mineralriget nået så langt frem i den fysiske udvikling, at det har begyndt at få selvstændig, fysisk organisme eller legeme, igennem hvilket det kan opleve eller manifestere. Dette jeg eller levende væsen har derfor ikke nogen som helst vågen dagsbevidsthed på det fysiske plan. Denne har det derimod på det åndelige plan i dets eget samlede erindringsområde fra dets passage igennem et kosmisk spiralkredsløb, som det nu er færdig med. Det har således for tiden ingen som helst bevidst manifestation eller oplevelse fra det fysiske plan og heller ikke fra det åndelige plan. Det lever helt indesluttet i dets erindringer. Dets bevidsthed er således totalt indadvendt. Denne dets erindringsoplevelse eller oplevelse af dets tidligere tilværelser i den forudgående spiral former sig for det som en oplevelse af den højeste fryd eller salighed. Jeg har derfor kaldt denne væsenernes særlige tilstand for „salighedsriget”. Denne tilstand er en overgangstilstand eller et overgangsstadium i væsenets passage fra et kosmisk kredsløb til et andet. Det er fra dette stadium eller afsnit i spiralkredsløbet, at jegerne eller „de levende” i væsenerne må

inkarnere i fysisk materie. Men selv om væsenerne i dette stadium ikke endnu er i stand til at skabe fysiske organismer, udgår der fra dem og ind på det fysiske plan visse begyndende skabende energier. Det er disse energier, der skaber bevægelse i mineralmaterien og bliver synlige som dete riges forskellige krystallisationer. I disse krystallisationer kan vi se, at der er begyndende principper og love, som senere kommer til fundamental manifestation i planterigets struktur og skabelser.

10. KAPITEL

Fra „plante” til „dyr”

Og her i den vegetabiliske materie kan jeg'erne så efterhånden hver især begynde at opbygge sig sin egen selvstændige organisme, i kraft af hvilken de kan få den første lille, svage fornemmelse af vågen dagsbevidsthed på det fysiske tilværelsesplan. Denne væsenets allerførste fornemmelse af en ydre verden er det samme som det, vi kalder

„anelse”. Plantevæsenet kan således anelyset og varmen, ligesom det kan ane mørket og kulden. Igennem artusinders påvirkning udvikler denne plantens anelsesevne sig videre. Og de organer, som den senere skal bruge i sin kommende animalske tilværelse som dyr, begynder også at udvikle sig her. Den bliver kødædende og begynder at få organismestruktur af en sådan tilpasset form, at den selv kan fange sit bytte. Og denne udvikling i dyrisk begavelse fører den videre i kredsløbet, og den bliver til sidst til et dyr. Her begynder dets sanser i særlig grad at tage til. Og nu kan det ikke blot „ane” den fysiske verden, det lever i, men det kan se, høre, lugte, smage og føle og bevæge sig rundt efter ønske. Men det har endnu ikke de højere bevidsthedsevner, der udgør intellektualitet og kærlighed. Det er mere eller mindre en livsbetingelse for det at dræbe for at leve. Dets føde består af andre levende væseners organismer. Denne hårde tilværelse skærper dets sanser, selv om det endnu i stor udstrækning ledes og styres af dets instinkt, hvilket vil sige ved en slags ubevidst automatisme.

11. KAPITEL

I spiralens højeste verdener
er væsenerne dobbeltpolede

Igennem denne dyriske natur i renkultur når det frem til et stadium, hvor der i dets psyke begynder at ske en særlig forvandling. Fra at være et seksuelt enpolet væsen begynder det nu meget langsomt at forvandle sig i retning af seksuel dobbeltpolethed. Vi må her forstå, at væsenernes førelse igennem spiralkredsløbets forskellige riger eller sfærer udelukkende sker igennem to store psykiske generalorganer, vi kender under begreberne de to seksuelle poler, der giver sig udslag i det maskuline og det feminine princip. I salighedsriget og i de i væsenets forudgående spirals højeste verdener var det dobbeltpolet, hvilket vil sige, at både dets maskuline pol og dets feminine pol var i en jævnbyrdig balance. Væsenet var derfor der ikke noget „hankønsvæsen”, ligesom det heller ikke kunne være noget „hunkønsvæsen”. Det udgjorde derimod det totalt fuldkomne menneske i Guds billede, hvilket vi skal komme tilbage til om lidt.

12. KAPITEL

Evas skabelse eller fødsel

Efter at væsenet i sin passage i det kosmiske spiralkredsløb er kommet ud af salighedsriget og ind i planteriget, sker der det med væsenet, som Bibelen udtrykker som „Evas skabelse”. Denne Bibelens beretning er en symbolsk beretning om væsenets forvandling fra at være dobbeltpolet til at blive enpolet. Når der siges, at Gud lod „Adam” falde i en dyb søvn, udtrykker det netop væsenets plantetilstand, i hvilken dets vågne dagsbevidsthed på det fysiske plan kun rummer den ene evne, at kunne ane. Det er således på det fysiske plan hovedsageligt et sovende væsen. Under denne søvn, hedder det videre i den bibelske beretning, udtog Gud et af Adams ribben og dannede heraf „Eva”. Dette, at Gud således udtog et af Adams ribben, skal kun betyde, at der skete en indvendig proces i Adam, hvilket altså vil sige i hans psyke og fysiske organstruktur. Adam blev til et enpolet væsen. Vi må således her forstå, at „Adam” er et udtryk for væsenerne i deres udgang fra saligheds-

riget til planteriget. „Adam” er således ikke udtryk for et blot og bart enkelt væsen. Men det er udtryk for en særlig dobbeltpolet tilstand, som alle levende væsener befinder sig i under det nævnte afsnit i deres passage i det kosmiske spiralkredsløb. Men med denne forvandling fra dobbeltpolethed til enpolethed var „Adam” ikke mere nogen „Adam”. Han var ikke mere det samme væsen, som han havde været før. Hos nogle af disse „Adam'er” var det den feminine pol, der stagnerede, og den maskuline pol, der dermed overtog føringen af væsenets bevidsthed eller psyke. Og disse væsener blev til „hankønsvæsener”. Hos andre af nævnte „Adam'er” blev det den maskuline pol, der stagnerede, og den feminine der dermed overtog føringen og prægede væsenets bevidsthed eller psyke. Disse væsener blev således til „hunkønsvæsener”. Begreberne „Adam” og „Eva” er altså i sin kosmiske analyse i virkeligheden ikke henholdsvis udtryk for „manden” og „kvinden”, således som man i dag opfatter disse begreber. Begrebet „Adam” er altså i absolut forstand udtryk for dobbeltpoletheden, og begrebet „Eva” er udtryk for enpoletheden.

13. KAPITEL

Evas død

Denne enpoletthed begynder altså i planteriget og kulminerer i den dyriske parringsdrift og er her i renkultur. På et særligt givet stadium i kredsløbet begynder „Evas død“. Den latente pol i hankønsvæsenet og hunkønsvæsenet begynder atter i en tiltagende grad at gøre sig gældende. Og dyret begynder efter dette at blive til et „menneske“. Det enpoledede væsen begynder således langsomt atter at blive til et dobbeltpolet væsen. Og det er i dette afsnit af det kosmiske spiralkredsløb, at det ufærdige jordiske menneske befinder sig.

14. KAPITEL

Kontrastprincipperne „lys“ og „mørke“

Når væsenerne således må gennemgå oplevelsen af denne polforvandling i ethvert kos-

misk spiralkredsløb, er det fordi, der uden denne forvandling umuligt kunne skabes nogen som helst form for livsoplevelse. Livets oplevelse kan umuligt finde sted uden i form af kontraster. Yderpunkterne i det kontrastforhold, i kraft af hvilket livets oplevelse er mulig, er det totale mørke og det totale lys såvel mentalt som fysisk. I det totale lys såvel som i det totale mørke ville sansning være en umulighed. Derfor er de to yderpunkter grænsen for al sansning. I det væsenerne ifølge det kosmiske spiralkredsløb bliver omdannede til enpolde væsener, bliver de herigennem prædestinerede til at manifestere og opleve kulminationen af mørket. Dette mørke er altså en tilstand, i hvilken væsenerne umuligt kan opfylde livsloven eller dette at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv, ligesom de på alle andre måder er uvidende om kosmisk, fuldkommen skabelse. Da de ufuldkomne skabelser eller manifestationer skaber gene og lidelse eller det, vi kalder „en ulykkelig skæbne” for sit ophav, bliver væsenernes manifestation i deres enpolde tilstand i spiralkredsløbet mere eller mindre et ragnarok eller helvede. Det er i denne epoke,

der næsten ingen grænser er for væsenernes forfølgelse og krigstilstand, blodsudgydelse og lemlæstelsestilstande over for hverandre. Det sker lige så godt mand og mand imellem som nationerne imellem. Hvad er værre end inkquisitionen, torturog dødskamre, hvad er værre end at blive radbrækket, brændt på bål eller korsfæstet? Findes der overhovedet nogen form for lidelse og hævnakter, menneskene har følt for grusomme og raffinerede i smertefrembringelse til at kunne anvendes imod deres fjender?

15. KAPITEL

Den skaber, der ikke kan
skabe fuldkomment

Men det er ikke blot i væremåden, at uvidenheden eller den manglende opfyldelse af livsloven skaber lidelse. Uvidenheden skaber også stor gene og lidelse i væsenets almindelige skabelse i materien. Enhver skabelse skal her være logisk for at kunne

være fuldkommen. Det være sig både i kunstneriske, videnskabelige og religiøse frembringelser og i forplejningen af organismerne. Der, hvor logikken ikke bliver totalt opfyldt i en skabelse eller frembringelse, dette gælder også ens ernæring, kan denne umuligt være fuldkommen. Og den skaber, der ikke kan skabe fuldkomment, vil føreller senere blive distanceret af andre, mere dygtige i logisk skabelse. Han vil tabe sin position og autoritet som kapacitet på sit område. Det fysiske tilværelsesplan har således mange love, der skal overholdes, for at livet kan blive lykkeligt på samme plan. Og det er dette, menneskene igennem alle deres lidelser er i færd med at lære her på jorden.

16. KAPITEL

„Parringsdriften,, ,,, forelskelse” og „kærlighed”

For at tilværelsen på det fysiske plan ikke skal være helt uden forbindelse med de høj-

este verdener eller det guddommelige lys, der flammer og lyser hinsides det fysiske plan, forekommer der i væsenernes enpoledede organisme en organisk struktur, i kraft af hvilken de kan komme til at opleve en kunstig sympati, blive kærtegnet af et andet væsen og selv få adgang til at kærtegne, hvilket der ellers absolut ikke ville være adgang til i dette plans kulminationszone. Denne organiske struktur befordrer således den tilstand, vi kalder „parringsdrift” eller „forelskelse”. I de mest primitive stadier, hvor væsenerne endnu ikke har fået udviklet den mindste grad af virkelig uselvvisk næstekærlighed, ville alt jo være totalt mørke i renkultur. Men i kraft af denne kunstige sympatifrembringelse kan væsenerne i en kontakt med et væsen af modsat køn opleve det, vi kalder „parringsakten” eller „seksuel udløsning” og derigennem komme til at fornemme et glimt af den salighed eller det overjordiske lys, de med udgangen af salighedsriget har forladt. Men denne forelskelsessympati er absolut ikke kærlighed. Den forlanger gensidighed hos dens objekt. Hvis ikke denne forekommer, kan forelskelse føre sit ophav ind i skinsyge

eller jalousi. Denne tilstand er igen roden til alt ondt i verden. Det er derfor, at væsenerne skal have udviklet en helt anden form for sympati, nemlig den virkelige næstekærlighed. Den er totalt uselvisk. Den ønsker „hellere at give end at tage”. Den tilgiver alt. Den fører aldrig sit ophav i krig eller hævnakter. Sådanne følelser kan umuligt komme i væsener, hvor kærligheden er udviklet til fuldkommenhed, så væsenet i kraft af den fremtræder som „mennesket i Guds billede efter hans lignelse”.

17. KAPITEL

Dobbeltpoletheden og den virkelige kærlighedens udvikling

Når væsener således kan elske alle væsener, skyldes det altså dette, at det igennem sine lidelser har fået udviklet netop denne humane begavelse, samtidigt med at dets forvandling til dobbeltpolethed har befriet det fra den seksuelle struktur eller enpolethed, der betingede, at det kun kun-

ne elske et væsen af modsat køn. Med dobbeltpolethedens og kærlighedens udvikling er det blevet i stand til at elske ikke hankønsvæsenet eller hunkønsvæsenet, men derimod „mennesket” i mennesket. Det var en sådan kærlighed, Kristus var fyldt med og udstrålede selv på korset. Bad han ikke netop her, midt i sine svære lidelser, for sine fjender og tilgav dem, thi, som han sagde, de vidste ikke, hvad de gjorde. Med dobbeltpolethedens indtræden i væsenets psyke bliver det prædestineret til udelukkende at leve i de højeste åndelige verdener. Det behøver ikke mere at inkarnere på jorden. Det opfylder lovene og har derfor ikke mere brug for at udvikle sig videre. Det har lært til fuldkommenhed, hvordan væremåden skal være for at være totalt i kontakt med Gud og dermed i kontakt med verdensaltets grundtone kærligheden.

18. KAPITEL

Instinktepoken I

Vi har her fået en lille skitse af selve væsenernes psyke- eller bevidsthedsudvikling, og vi kan efter dette inddele den i tre store epoker. Fra væsenets udgang af salighedsriget og frem igennem plante- og dyreriget til „Evas død” eller „dødsepoke”, hvor dyret begynder at blive til menneske, har vi den første epoke. I denne bæres væsenets mentalitet og væremåde hovedsagelig af instinkt, hvilket vil sige en ubevidst organisk automatfunktionsevne, der kan lede væsenerne på de felter, de endnu ikke har vågen dagsbevidste evner til at kunne klare sig. Denne epoke udgør nærmest en slags fosterepoke i væsenernes passage i det kosmiske spiralkredsløb. Vi vil derfor kalde denne epoke i væsenernes udvikling „instinktepoken”.

19. KAPITEL

Instinkteperioden II

Den næste epoke strækker sig altså fra „Evas død” og frem igennem de primitive menneskestadier med deres religiøse sekter og samfund. I denne epokes første stadier beherskes væsenerne endnu i stor udstrækning af instinkte. De forskellige former for urokkelig tro på et forsyn bæres således af deres instinkt, der afføder i deres bevidsthed denne urokkelige anelse om Forsyn, om åndelig tilværelse, om helvede eller Forsynets vrede, hævn og straf, om dets begunstigelse og velsignelse af væsener, der har opfyldt de i de givne situationer opsatte moralforskrifter. Alle disse forestillinger har sin rod dybt i de pågældende menneskers psyke, men kun som anelse. Væsenerne aner dette Forsyn og dets væremåde. Omkring denne anelse har de bygget forestillinger om dette Forsyns natur og væremåde. Disse forestillinger er naturligvis ikke videnskabelige eller intellektuelle. De er skabt ud fra de begrænsede bevidsthedsevner, væsenerne på de givne

stadier havde til rådighed. Dette religiøse instinkt, og ligeledes de mere eller mindre uintellektuelle forestillinger, som dette instinkt har affødt, forekommer også i kristendommens dogmer om helvede, evigfortabelse, Guds vrede og straf o. s. v. Der ligger ikke nogen som helst virkelig logisk eller intellektuel bevisførende forklaring bag disse religiøse forestillinger eller dogmer. Vi ser en hel menneskemasse, for hvem disse forklaringer eller dogmer opfattes som urokkelig virkelighed. Disse mennesker savner absolut ikke nogen intellektuel forklaring. De tror absolut blindt på de overleverede dogmer, ja, nogle tror, at disse ligefrem er skrevet af Gud selv. Når disse væsener i en så overvældende standhaftig grad er urokkeligt bundet til disse dogmer, ligegyldigt hvor eventuelt ulogiske og urimelige disse så end måtte være, viser det os tydeligt, at de her i deres religiøse felt absolut ikke beherskes af intellektualitet. Det er derimod instinkt og uintellektuel følelse, de er behersket af.

20. KAPITEL

Den materialistiske videnskab
har givet mange goder

At denne tilstand ikke kan være Guddommens slutfacit med menneskets skabelse eller udvikling er selvfølgelig. Vi ser da også, at den videre udvikling af mennesket går i retning af intelligens. Denne evne er en virkelig menneskelig evne og kommer da også i stor udstrækning som en afløser af instinktevnen. Med denne evne er væsenerne blevet i stand til at beherske et stort område af naturens kræfter, som de kan udnytte og lade arbejde for sig. Med denne intelligens har menneskene tilegnet sig en kolossal viden om materien, der på mange felter er blevet til vidunderlige goder for menneskene. De kan frembringe mangfoldige ting på maskiner, som de tidligere nøjsommeligt måtte lave med hænderne. De kan foretage lange rejser på en lille brøkdelen af den tid, de tidligere skulle have for at foretage de samme rejser. Vi behøver vist ikke her at komme nærmere ind på alle disse goder, idet de er særdeles velkendte og blevet almengældende.

21. KAPITEL

Lavintellektuelle væsener

Men denne fremragende intelligensmæssige udfoldelse har ikke kunnet give menneskene en højere moral, selv om deres levestandard for store områders vedkommende er blevet himmelhøjt hævet over, hvad den var i tidligere tider. Intelligensen har gjort dem for kloge til at tro på dogmerne. Men med intelligensen kunne de umuligt løse livsmysteriet. Derfor står de i dag med en kolossal materialistisk videnskab om materien, men har hidtil ikke haft nogen virkelig viden om deres egen sjælelige eller åndelige og evige struktur. Da de således ikke regner med hverken Guddom eller Forsyn med hensyn til deres sjælelige og skæbnemæssige tilstand, tror de, at en virkelig beskyttelse imod andre nationers eller folks krigstendenser udelukkende er dette, at skabe mordvåben. Og vi har allerede tidligere berørt denne skrækkelige tilstand, som folkene igennem deres krige og døds-terræner har skabt i verden. Det synes, som om de ikke kan få mordvåbnene effek-

tive nok. Derfor har de opfundet atom- og brintbomber, med hvilke de kan udslette millionbyer i løbet af sekunder. Vi ser, hvorledes væsenerne med denne deres virkelige fremragende intelligens ganske rigtigt kan skabe store goder, men også hvorledes de i en endnu større grad kan skabe helvede eller ragnarok for menneskehedens millioner. Ja, deres væremåde er sådan, at den i værste tilfælde ligefrem må udtrykkes som djævlemanifestation. Da væsenerne med denne intelligens hverken kan skabe fred eller tryghed for menneskene, bliver vi nødsaget til at udtrykke disse væsener som „lavintellektuelle”. De er endnu langt fra at være færdige mennesker, ligegyldigt hvor stor videnskapacitet de så end har på det fysiske plan. Alt, hvad der fører til lidelse og fordærv, kan umuligt være udtryk for højintellektualitet.

22. KAPITEL

Pol- og kærlighedsudviklingen

Efterhånden som jordmenneskene kommer igennem deres lidelsestilstande, udvikler der sig i dem en human evne. Det er denne evne, der bestemmer, hvad et væsen ikke kan nænne at gøre imod sin næste, hvilket vil sige imod andre levende væsener. Mange mennesker er allerede nået så langt frem i udviklingen af denne evne, at de ikke vil være med til at føre krig. De finder sig hellere i en fornærmelse, end de vil have krig eller uvenskab med nogen. Denne humane evne er det samme som den begyndende virkelige næstekærlighed. Efterhånden kommer væsenerne til at leve mere og mere i udfoldelsen af næstekærligheden. Men alt eftersom pol- og kærlighedsudviklingen bliver stærkere og stærkere, degenererer for-elskelsesevnen. Og det modsatte køn bliver et tilsvarende mindre og mindre kærlighedsobjekt. Når denne udvikling er blevet så fremragende, at alle elsker alle, får væsenerne en meget mere omfattende stabilitet i fuldkommen livsoplevelse og den

heraf følgende lykke i deres forhold til næsten end i det snævre, begrænsede eller meget bundne forhold, de kun kan få i de ulykkelige ægteskabers zone. Det er naturligtvis en selvfølge, at disse linjer ikke er sagt som en propaganda imod ægteskab og parringsdrift, tværtimod, de er kun fremført som et fingerpeg i den retning, som naturen absolut alene, og ikke ved nogen som helst menneskelige eksperimenter eller meditationer, fører menneskene.

23. KAPITEL

Mennesket i „Guds billede efter hans lignelse”

Med denne store kærlighedstilstands udvikling kommer en ny stor menneskelig evne til udfoldelse. Denne evne kender vi under begrebet intuitionen. Det er en evne til at opleve direkte viden om de evige fakta eller livsmysteriets løsning. Med denne evne kan mennesket begynde at sanse fra oven og nedad. Det er en modsætning til den materielle

forskning, hvor væsenerne kun kan sanse fra neden og opad, og dog kun til det fysiske plans grænse op imod den ikke tids- og rumdimensionelle verden. Og med denne væsenets træning i intuitionsoplevelser bliver det modnet til den store oplevelse, vi har kaldt „Den store Fødsel”. Herefter bliver det nu totalt suveræn, bliver et med Gud, et med vejen, sandheden og livet. Det bliver et kristusvæsen. Det har selv adgang til al kosmisk viden og bliver derfor et med livsmysteriets løsning. Det behøver nu ikke mere at inkarnere i fysisk materie. Det behøver således ikke mere at fødes af en kvinde. Det kan nu materialisere sig og dematerialisere sig, hvilket vil sige, at det på denne måde kan skabe korte manifestationer på det fysiske plan i et materialiseret legeme og atter dematerialisere dette og dermed atter være tilbage på det åndelige plan. Et sådant væsen udgør altså det færdige „menneske i Guds billede efter hans lignelse”.

24. KAPITEL

Højintellektualitet i renkultur

Men også denne fysiske materialisations-tilstand vokser det fra og kommer frem til de allerhøjeste verdener i spiralkredsløbet. Denne tilstand kan således absolut ikke opnås ved videnskabelig forskning eller på anden måde ved kunstige øvelser eller lignende. Den kan kun komme af sig selv med udviklingen af næstekærligheden i væsenet. Denne vidunderlige slutepoke for mennesket bliver vi nødsaget til at udtrykke som den allerhøjeste bevidsthedstilstand, et væsen kan opnå. Hvilken bevidsthed kan være større end den, der giver sit ophav absolut kosmisk suverænitet, så det rummer al viden i sig selv, og hvis væremådes hundrede procent opfyldelse af næstekærlighedsloven for længst er blevet automatfunktion og væsenet således permanent vågen dagsbevidst i Guds visdom, Guds kærlighed og Guds almagt. Dette er højintellektualitet i renkultur. Et mere højintellektuelt stadium i spiralkredsløbet, verdensaltet eller i Guddommens bevidsthed eksisterer ikke. I sand-

hed, Adam, som gik igennem syndefaldet eller mørkets kulmination som den fortabte søn, er her atter vendt tilbage til sin Fader.

INDHOLD

LAVINTELLEKTUALITET OG HØJINTELLEKTUALITET

1.kap. Det vigtigste i det levende væsens struktur	5
2. " „Levende” og „død” materie	6
3. " Materien som opbyggede organismer for Jeg'et	7
4. " Der eksisterer ingen absolut død	8
5. " Al bevægelse er livets urokkelige kendetegn	10
6. " Jeg'et og materien	12
7. " Hvordan vi tilegner os livets oplevelse	15
8. " De levende væseners artsforskellighed	16
9. " Salighedsriget og dets væsener	17
10. " Fra „plante” til „dyr”	19

11. kap.	I spiralens højeste verdener er væsenerne dobbeltpolede	21
12. "	Evas skabelse eller fødsel ...	22
13. "	Evas død	24
14. "	Kontrastprincipperne „lys” og „mørke”	24
15. "	Den skaber, der ikke kan skabe fuldkomment	26
16. "	„Parringsdriften”, „forelskelse” og „kærlighed”	27
17. "	Dobeltpoletheden og den virkelige kærlighedens udvikling .	29
18. "	Instinktepoken I	31
19. "	Instinktepoken II	32
20. "	Den materialistiske videnskab har givet mange goder	34
21. "	Lavintellektuelle væsener	35
22. "	Pol- og kærlighedsudviklingen.	37
23. "	Mennesket i „Guds billede efter hans lignelse”	38
24. "	Højintellektualitet i renkultur .	40